

ЗАБІГАЮЧИ НАПЕРЕД: я не схильний до насильства. Радше навпаки. Я, до прикладу, ще жодного разу за своє життя не бився. І першу людину я вбив аж у сорок два роки. Це, якщо подивитися на моє теперішнє професійне оточення, досить пізно. Гаразд, за тиждень потому налічувалося вже ледь не з пів десятка загублених мною душ.

Можливо, зараз це звучить огидно. Але все, що я вчинив, я вчинив із найкращих міркувань. Це був закономірний результат переходу на усвідомлений спосіб світосприйняття, який я здійснив, щоб досягти гармонії між сімейним та професійним життям.

Моя перша зустріч з усвідомленістю була суцільним стресом. Моя дружина, Катаріна, хотіла змусити мене розслабитися, щоб виправити мою низьку здатність витримувати навантаження, недостатню надійність та спотворене відчуття цінностей. Щоб наш шлюб отримав ще один шанс.

Їй хотілося повернути урівноваженого, цілеспрямованого молодого чоловіка, сповненого прагнень, в якого вона закохалася десять років тому. Якби я колись сказав своїй дружині, що теж радо повернув би її тіло, в яке закохався десять років тому, то тієї ж миті наш шлюб припинив би своє існування. Цілком справедливо. Певна річ, що на тілі жінки час може залишити

свої сліди. Але очевидно, що на душі чоловіка – ні. Саме тому не моя дружина понесла своє тіло до пластичного хірурга, а я – свою душу на тренінг з усвідомленості.

На той момент усвідомленість була для мене настоем того самого езотеричного зілля, що його люди кожні десять років підігрують і частують ним, змінивши лиш назву. Усвідомленість була автотренінгом без можливості прилягти на канапу. Йогою без згинання. Медитацією без пози лотоса. Або, як це називається у статті журналу «Менеджер», який моя дружина демонстративно поклала мені на стіл за сніданком, «Усвідомленість – це сприйняття миттєвості, позбавлене оцінних суджень та наповнене любов'ю». Визначення, яке видалось мені обтічним, як галька, з якої розніжені люди на пляжі заради розваги складають вежу.

Чи зв'язався би я з цією усвідомленістю, якби це стосувалося лише нас двох: моєї дружини та мене? Не знаю. Але у нас є маленька донька, Емілі, а для неї я готовий податись із Содомо до Гоморри, коли б в одному із цих міст існував шанс для нас як для сім'ї.

Тому ввечері одного січневого четверга я прийшов на зустріч зі своїм новим тренером з усвідомленості. Коли я подзвонив у важкі дерев'яні двері його «кабінету», щоб з-поміж іншого обговорити моє вміння планувати свій час, я вже спізнився на двадцять п'ять хвилин.

Тренер мав приміщення на першому поверсі відреставрованої старовинної будівлі в одному з елітних районів нашого міста. Листівку з його рекламою я побачив у спа-зоні п'ятизіркового готелю. Із його розцінками я ознайомився в інтернеті. Той, хто робить ваші гаманці тоншими, навчаючи бути спокійнішими, має з легкістю пробачити запізнення, якщо час однаково оплачений, гадав я. Але на мій дзвінок ніхто не відреагував.

До того моменту, поки гуру розслабленості барився відчинити двері, я був цілковито спокійним, оскільки моє запізнення було несуттєвою провиною. Я був адвокатом у сфері кримінального права й надвечір мав уладнати питання перевірки законності тримання під вартою. Співробітника мого головного клієнта Драгана Серговіча заскочили в ювелірному магазині, де він саме обирав весільну обручку. Однак замість грошей він мав при собі заряджений пістолет. Коли йому не припали до душі запропоновані обручки, він приставив зброю ювеліру до скроні. Позаяк на той момент ювелір уже встиг активувати приховану сигналізацію, поліція, прибувши на місце події, виявила ювеліра, що лежав на підлозі, і чоловіка, який, побачивши два автомати, спрямовані на нього, не чинив жодного опору. Його забрали до поліційного відділка, про що сповістили як мене, так і слідчого суддю.

З моїми колишніми ідеалами студента юридичного факультету цілковито узгоджувалося те, що до такого лобуря буде застосоване попереднє ув'язнення, аж до розгляду його справи в суді, і, зрештою, він на довгі роки опиниться за ґратами.

З моїм теперішнім багаторічним досвідом захисника у кримінальному провадженні, таких бевзів я витягав на волю через дві години.

Таким чином, я не просто спізнився на консультацію. Я спізнився, *окрилений успіхом*. І якщо цей гуру розслабленості не збирається згаяти решту години на занудство, то я міг би поділитися з ним секретами свого успіху.

Молодику з потягом до озброєних закупів було двадцять п'ять років, і він усе ще жив із батьками. До цього він не прилягувався до кримінальної відповідальності за скоєння злочинів, пов'язаних із насильством, – лише за розповсюдження

наркотичних речовин. Не існувало ризиків утечі, повторного скоєння злочину або ж переховування. До того ж він розділяє суспільні уявлення про важливість шлюбу та сім'ї. Саме тому він був у ювелірному магазині: крадіжкою обручки він хотів показати готовність до створення родини.

Гаразд, ювеліру у шпиталі й патрульним поліціантам було важко зрозуміти, що людина, яка, поза всяким сумнівом, є злочинцем, може вже того ж вечора корчити із себе крутого в колі друзів і глузувати з держави. Через це навіть моя дружина вважала мою роботу дещо сумнівною. Але роз'яснювати іншим людям нашу правову систему не було моїм завданням. Моєю роботою було використати цю систему за всіма законами жанру. Я заробляв гроші, роблячи добро поганим людям. Крапка. Цьому я давав раду досконало. Я був видатним захисником у кримінальних провадженнях. Я працював на одну з найвідоміших юридичних компаній міста. Напоготові вдень і вночі.

Звісно, це був стрес. І не завжди вдавалося поєднати роботу та сімейне життя. Тому я зараз стояв під дверима цього свідомого типа. Який не впускав мене... Я відчув напруження у потилиці.

Стрес компенсувала сила-силенна речей: службовий автомобіль. Пошитий на замовлення костюм. Дорогі годинники. Раніше я не надавав значення символам статусу. Але коли ви виступаєте у ролі захисника організованого злочину, то musíte подбати про них. Хоча б тому, що ви самі є символом статусу вашого підзахисного.

Мені виділили великий офіс, дизайнерський письмовий стіл і п'ятизначну місячну платню для моєї сім'ї: моєї чарівної доньки, моєї красуні-дружини й мене.

Добре – чотиризначна сума йшла на виплату іпотечного кредиту за будинок. Будинок, у якому жило чарівне дитя, якого

я ніколи не бачив через свій робочий графік, разом зі своєю люблячою матусею, з якою я, коли бачив її, лише сварився. Я – бо був роздратований роботою, про яку не міг розповідати дружині, адже вона її ненавиділа, а вона – бо мусила впродовж дня самотужки наглядати за нашою крихіткою і задля цього відмовилася від серйозної роботи керівника відділу страхувальної компанії. Якщо любов поміж нами була тендітною рослиною, то вочевидь ми знехтували доглядом, пересадивши її до великого сімейного горщика. Нам велося, як багатьом іншим молодим сім'ям – паскудно.

Щоб урівноважити роботу й сім'ю (а оскільки з нас двох я був єдиним, у кого було й те, й інше), дружина обрала мене для удосконалення. Вона вирядила мене до тренера з усвідомленості. А він не відчиняє. Бовдур. Напруження в потилиці давалося взнаки за кожного руху голови й відлунювало тихим хрускотом.

Я знову подзвонив у важкі дерев'яні двері. Від них віяло свіжим лаком.

Зрештою вони відчинилися. Там стояв чоловік. Скидалося, що весь цей час він чатував за дверима, очікуючи на другий дзвінок. Він був на кілька років старшим за мене, ледь за п'ятдесят.

– Ми домовлялися на восьму годину вечора, – стримано зауважив він, перш ніж розвернутися і, не промовивши жодного слова, піти далі порожнім коридором. Я попрямував за ним до напівосвітленого, убого вмебльованого кабінету.

Чоловік здавався аскетом. Ні грама жиру на жиловому тілі. Такій конституції тіла не зашкодили б жодні торти з вершковим кремом, навіть у вигляді підшкірної ін'єкції. В око впадав його охайний зовнішній вигляд. На ньому були запані джинси, жакет із грубої вовни поверх простої, білої бавовняної сорочки і капці на босу ногу. Жодного годинника. Жодних прикрас.

Більшої розбіжності годі й шукати. На мені був темно-синій пошитий на замовлення костюм, біла сорочка із запонками, срібно-блакитна краватка з оздобленою діамантом шпилькою, годинник фірми «Брайтлінг», обручка, чорні шкарпетки, будапештери*.

— Так, перепрошую. Затори. — Вже, зважаючи на його негостинний прийом, непоганою ідеєю видавалось піти геть. Отримувати закиди за запізнення через робочі обставини я міг би і від дружини — безкоштовно. Але для подолання стресу, який мені влаштує Катаріна, коли дізнається, що я не просто запізнився на курс з усвідомленості, а ще й одразу пішов, зопалу образившись, доведеться врешті-решт звертатися до ще двох тренерів із розслабленості.

— Я мав терміново владнати питання перевірки законності тримання під вартою. Пограбування із заподіянням тілесних ушкоджень. Тому я не міг просто... — чому я говорю без упину? Це ж він господар. Чи не повинен він часом бодай запропонувати мені присісти? Або взагалі щось сказати? Але ні, цей тип просто витріщався на мене. Приблизно так, як моя донька, коли побачила в лісі жука. Щоправда, жук інстинктивно закликає, коли його розглядає невідоме створіння, мене ж натомість охоплює балакучість.

— Ми можемо просто пришвидшитися... за ті ж гроші, — я спробував загладити невдалий початок.

— Шлях не стане коротшим від того, що ви його пробіжите, — пролунала відповідь.

Я читав і більш змістовні висловлювання на кавовій філіжанці своєї секретарки. Але словам цього типа навіть добра кави не зарадила б. Годі й думати про гірший старт.

* Будапештери — традиційна для угорської взуттєвої школи модель класичних туфель із масивною колодкою, високим заокругленим миском з W-подібними швами, відкритою шнурівкою, з великою кількістю перфорованого оздоблення. — Тут і далі, якщо не вказано інше, посторінкові примітки перекладачки.

— Прошу сідати. Бажаєте чаю?

Ну нарешті. Я сів в одне з крісел. Воно мало такий вигляд, ніби в сімдесятих роках минулого тисячоліття стало переможцем дизайнерського конкурсу і складалося по суті з єдиної хромованої труби, яку обтягли цупкою вельветовою тканиною. Але крісло було на диво зручне.

— У вас є еспreso?

— Зелений чай підійде?

Тренер не зауважив мого натяку щодо еспreso і вже наливав мені зі скляного заварника чай.

— Будь ласка. Ще теплий.

— Знаєте, я не певен, що мені треба саме сюди... — додав я.

Я вчепився в горнятко з чаєм, сподіваючись, що мене переб'ють. Але цього не сталося. Мое белькотання повисло в повітрі, де зустрілося із зацікавленим поглядом мого співрозмовника. Лише після того як з'ясувалося, що моя промова скінчилася, тренер також ковтнув чаю.

— Ми знайомі тридцять хвилин, і, гадаю, що ви могли б тут дечого навчитися.

— Ми не можемо бути знайомі так довго. Я перебуваю тут рівно три хвилини, — дотепно зауважив я.

Тренер відповів з удаваною лагідністю:

— Але ж ви мали бути тут тридцять хвилин. Перші двадцять п'ять із них ви вочевидь були заклопотані чимось зовсім іншим. Потім ви три хвилини стояли під дверима й розмірковували, чи варто дзвонити вдруге. Чи не так?

— Е-е-е...

— Після того як ви врешті-решт вирішили подзвонити, за ті три хвилини, що ви провели в моєму приміщенні, я дізнався, що ви не вважаєте зустрічі, які стосуються лише вас особисто,